

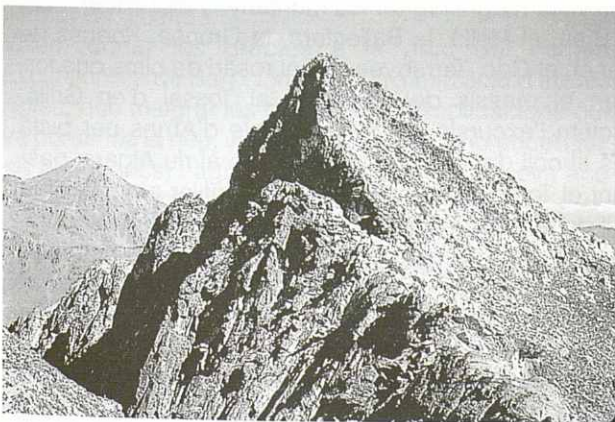

Baixant del Cim del RAMOUN. Al fons el TRES CONSELLERS i el VIGNEMALE. Foto Joan Mundet

des amb perfils estranys, des de l'Ariège fins a Navarra, les galeries dels tres mil més o menys llunyans. El Midi de Bigorre, sacrificat per la ciència, tancant l'horitzó d'una forma permanent cap al nord, darrera seu les vastes planures de l'Aquitània. Cap el sud l'horitzó polsós i calent de la Península darrera el llunyà Posets, Suelza i Cotiella.

D'entre els més de vint cims que vàrem pujar destaquen per la seva majestuositat i panoràmica l'Arbizon i el Neouvièlle, per la seva situació local el Bastan i el Quatre Termes, per la seva solitud i el seu oblit el Montfaucon i Cettiou... i per la il·lusió que ens feia la punta del Ramoun.

El darrer dia ens volem deleitar amb un canvi radical de paisatge. A més també sembla que vol canviar el cel: els núvols del sud anuncien de vell nou el mal temps: per fortuna la pluja no arribarà fins a l'endemà.

Quatre Termes i Midi de Bigorre des del cim Contade
Foto Joan Mundet

Ens dirigim al grandios i meravellós cercle de Barroude, al sud d'on hem estat tots aquests dies. Cap a les muntanyes frontereres. Cap a les muntanyes de calcari barrejat amb mil minerals més. Muntanyes de colors: els blancs, els grisos i els negres a la mura-lla del Troumouse, tots els colors possibles a la carena del Barrosa: vermells, granats, violetes, negres, blancs, marrons, ocres i grisos... La simple puresa del món mineral que envolta els bellíssims estanyes de Barroude. Els prats verds i el cel a estones d'un blau blanquinós. Això no té res a veure amb les muntanyes de més al nord. Només la grandiositat i el silenci en són comparables. Del port de Barrosa carenegem fins al port Vell. El cel s'ha obert quasi del tot, gaudim delerosament de les que sabem són les darreres hores de la llarga excursió contrastant la cara nord i la cara sud d'aquestes grans carenes, ara banyades pel sol de tarda: punt llunyà i estrany de trobada de l'Atlàntic i el Mediterrà.

Josep Gargallo Costa
Agost del 1997

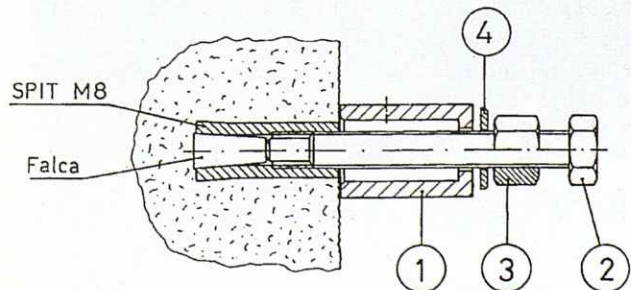
L'invent

Els qui em coneixen, saben que sempre tinc algun projecte entre mans, "m'agrada buscar-li els cinc peus al gat". A final de 1996, després d'un parell d'anys de practicar espeleologia, i trobar-me amb nombroses instal·lacions molt velles i en mal estat, em plantejo la idea de per què no substituir aquestes instal·lacions, per altres de més modernes sense la necessitat d'augmentar la influència de l'home a les cavitats, aprofitant les antigues ubicacions.

Durant un parell de mesos, vaig estar desenvolupant diversos prototips i realitzant diverses proves, que van donar com a resultat "l'extractor de tacs d'expansió", un enginy, petit, senzill i amb una certa utilitat. Aquesta idea va tenir molt bona acceptació entre els meus companys, practicants d'esports d'alçada, els quals em van animar que en fes difusió.

Pel desembre de 1997, vaig aprofitar el "VII Congreso Español de Espeleología" (celebrat a Sant Esteve de Sesrovires), per fer la seva presentació oficial, mitjançant un treball en forma de mural.

Simultàniament, i amb motiu del "Centenari de l'Espeleologia Catalana", el SIES - CCR - L'Avenc (amb seu a Esplugues de Llobregat), organitzen un concurs d'invents espeleològics: "Espeleinvent'97" i allà que vaig a presentar-lo.

4	Volandera Ø 8
3	Femella M 8
2	Carbol mecanitzat M 8 x 70
1	Vas extractor